VOCEA POPORULUI

SĂPTĂMÎNAL AL SINDICATELOR DIN MOLDOVA

Fondat în februarie 1990

MARȚI, 25 AUGUST 1992

Nr. 33 (124)

Prețul 1 rublă

EDITORIAL

NU POMENIȚI ÎN VAN OSTAȘUL

ȘTIRILE, tot mai frecvente, privind fărădelegile comise de unii combatanți conțin, la umila mea părere, o deturnare a adevărului.

S-a spus, de pildă, că cineva a violat legea. Din păcate, așa este. Alt soi de informații pe care le răspîndesc mijloacele mass-media, se referă la furturi, omoruri. Aproape în fiecare zi mass-media ne bombardează cu asemenea știri, încît te întrebi: ce-i asta? Ce scopuri urmăresc acei care ne atenționează: păzea, vin combatanții?

Că omul din tranșee n-a fost inger, știut este. Dar rupte dintr-un tot întreg, selectate tendențios știrile creează, delicat vorbind, o imagine strîmbă despre omul căruia i-am zis apărător al Țării. Îl pune în umbra neîncrederii pe Ostaș.

Așadar, adevărul trebuie spus. Oricît de dureros ar fi el. Nu avem nimic de ascuns. Flăcăii aceștia, însă, îmbătrîniți de tineri, și-au spus și și-au scris cu viața și cu moartea adevărul, care adevăr unii din neprietenii noștri astăzi ar vrea să-l perceapă altfel.

Cine e Ostașul? Unul dintre noi. Venit din aceeași lume a haosului și incertitudinii. Trecut prin deziluziile și erorile existenței noastre mizere. E omul care a lăsat plugul și strungul și a luat arma în mînă pentru a-și apăra Țara. El a foct chemat la jertfire și a fost gata să-și dea viața. La Coșnița, pe prima linie, un băiat de numai 21 de ani îmi arătă un cartuș ce-l purta la piept: «E pentru mine. Mai bine mor, dar nu mă predau». Aceste cuvinte zguduitoare le-am auzit și la Tighina, și la Cocieri, și la Doroțcaia. M-am cutremurat, ascultîndu-i pe combatanți. Nu, nu erau niște fanatici, acolo, unde se duceau lupte crîncene, viața căpăta alte dimensiuni, alte sensuri.

Am greși însă în fața adevărului, dacă am spune că toți au fost într-un gînd, într-o pornire. La Corjova l-am auzit pe unul din ostași spunînd: «Sîntem chemați la jertfire și sîntem gata să ne dăm viața. Dar aș vrea să mi se spună: ce e mai scump decît viața? În numele cui o jertfim? Căci n-aș vrea să mor pentru intrigile sterile ce au paralizat societatea, n-aș vrea să-mi dau viața pentru un sistem, care mă va uita chiar a doua zi după ce voi cădea în lupte».

N-am îndrăznit să-i răspund. Omul e gata să-și dea viața atunci, cînd își găsește întruchiparea în altceva. Și dacă într-o lume confuză imaginea acestui «altceva» e prea palidă pentru ați face din el un ideal? Pentru ce să mori? Pentru idee? Adevăr? Dar dacă și ele sînt afectate de fals?

Ostașul poate a fost cel mai nevinovat «actor» al acestui teatru al absurdului care a fost războiul. Nu el a declanșat ostilitățile. N-a fost Ostașul autorul luptelor politice. Nu soldatul a dirijat operațiunile militare. El a executat ordinul. El, Ostașul, egal în fața morții cu frații săi de arme, n-a avut somn nici zi, nici noapte, ghemuit la pămîntul rece din tranșee, în ploaie, vînt, arșiță a cules numai gloanțe și obuze, oprindu-le cu pieptul firav; el, tînărul de 18—30 de ani, care așa și nu s-a deprins cu viața de război și chiar în cele mai grele clipe era cu gîndul la pace. El, Ostașul, care poate primul s-a pătruns de absurditatea acestui război în care am fost atrași, ca într-o capcană. El, Ostașul, care de atîtea ori a fost lăsat singur în fața tragediei ce se derula atît de crud, el, Ostașul, care a așteptat zădarnic de la Parlament și Guvern soluții pașnice pentru aplanarea conflictului, care a stat în fața tancurilor doar cu arma automată și cîteva grenade și acelea cerșite de pe nu știu unde, el, Ostașul, care a stat săptămîni la rînd în tranșee fără schimb, iar uneori și fără hrană.

Există multe semne de întrebare rămase fără răspuns. Cum de s-a întîmplat, de pildă, că mulți dintre cei trimiși pe linia întîia nu puteau mînui o armă, nemaivorbind de grenade? Unii chiar și-au pierdut viața dintr-o regretabilă neatenție la folosirea armei. De ce nu s-a făcut o selecție? O elementară selecție? N-am avut timp pentru instruire sau la mijloc e proverbiala noastră incompetență? Cine a fost acela care ba trimitea batalioanele în luptă, ba da ordin să se retragă, să părăsească pozițiile? Cîte vieți ne-a costat acest joc diabolic? De ce nici pînă astăzi n-a fost dată publicității lista celor căzuți la datorie?

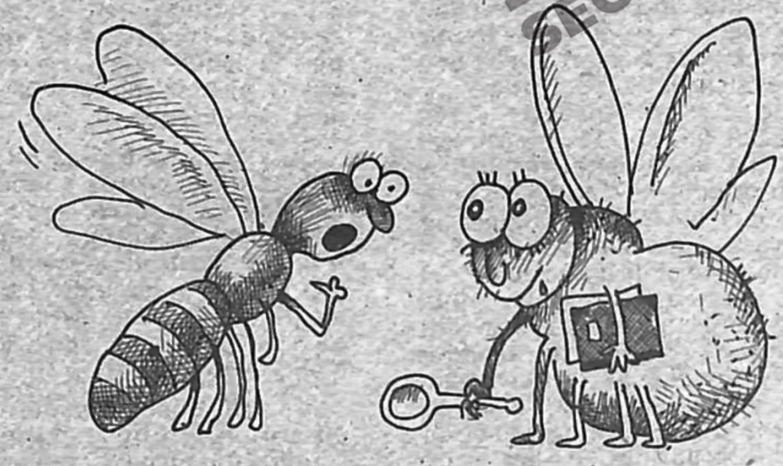
Orice s-ar scrie și orice s-ar spune despre războiul de pe Nistru, adevărul, în ultimă instanță, este că în tranșee au stat cei de la talpa țării, care nu poartă nici o vină de tot ceea ce s-a întîmplat, nu însă și odraslele edililor ahtiați de putere. Să fie oare aceștia mai puțin patrioți?

Războiul ne-a găsit nepregătiți. Ciocnirile sîngeroase, ce au rupt atîtea vieți omenești, au fost o încercare grea pe care au avut-o de trăit mii de oameni. Majoritatea, aș zice, au rezistat greutăților, au demonstrat că Țara poate să aibă încredere în fiii săi. Din păcate, unii n-au înțeles, n-au putut sau n-au vrut să înțeleagă pericolele reale care au pîndit Țara în vara lui 1992. Au fost printre noi și lași, și trădători, și rătăciți care prin ceea ce au făcut, din nenorocire, au pîngărit imaginea Ostașului în ochii lumii, în ochii noștri. Oricît de dureros ar fi adevărul trebuie spus, nu-l putem ocoli, pentru a ne da seama și în acest caz cine sîntem. În acele dramatice zile, însă, cineva n-a vrut să se știe și despre acest aspect al războiului. Dacă toată lumea ar fi cunoscut la timp adevărul, ar fi înțeles poate mai ușor tot tragismul ce l-am trăit și poate, presupunem, că multe din nenorocirile, de ieri și de azi, care au pîngărit imaginea Ostașului, n-ar fi avut loc.

După orice conflict, mare sau mic, urmează o perioadă de depresiune. Omul trecut prin focul luptelor e altul decît acela care a fost ieri. Starea psihologică e alta. Și e de datoria noastră de a-l ajuta să revină la normal. Au fost adoptate mai multe hotărîri guvernamentale privind ajutorul ce urmează a fi acordat combatanților. Hotărîri care nu puteau prevedea și e imposibil să prevadă toată complexitatea problemelor cu care se confruntă combatanții. E cazul ca unele să fie revăzute, să fie lărgit cadrul grijii față de Ostaș. Ca el să nu bată pragul unor instituții, cum o face astăzi, fără speranța de a fi sprijinit în doleanțele și necesitățile sale mult prea modeste. Avem practica pămîntenilor noștri trecuți prin focul Afganistanului. Ar fi o crimă să o repetăm.

...Ostașul a fost cum a fost. A fost ca și noi, iar ca lumea, vorba poetului, sîntem noi. Adevărul, desigur, trebuie spus. Adevărul în toată plinătatea lui. Nu pomeniți însă în van Ostașul. El a executat ordinul. Și-a făcut datoria de Ostaș.

Vlad BERCU

— Nai uitat că azi la ora 16 avem adunare cu privatizarea stupului? Ia seama să nu întîrzii!

Desen de MICHIDUȚA.

TELEX

Marțea trecută a avut loc ședința prezidiului Consiliului Federației Sindicatelor Independente din Moldova. Pe ordinea de zi au fost incluse mai multe chestiuni — cu privire la aprobarea Regulamentului Consiliului inspectoratului tehnic al muncii al sindicatelor din Moldova, cu privire la plătirea indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă persoanelor nevoite să părăsească locurile de trai în legătură cu conflictul armat, cu privire la tratarea cetățenilor răniți în luptele pentru apărarea integrității teritoriale și independenței republicii în sanatoriile sindicatelor Moldovei, despre modul de stabilire și acordare a indemnizațiilor asigurărilor sociale lucrătorilor companiei comerciale pe acțiuni «ASITO» și altele.

În urma unui constructiv schimb de păreri a participanților la ședință, prezidiul a adoptat în problemele examinate hotărîri corespunzătoare. Astfel, s-a decis ca indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, inclusiv la naștere și lehuzie (e vorba de persoanele nevoite să părăsească localitățile din cauza conflictului armat), chiar dacă lipsesc documentele prin care s-ar confirma mărimea salariului mediu lunar, se calculează în mărime egală cu două salarii minimale și se plătește din mijloacele Fondului special de asigurări sociale. Totodată, Consiliului pentru administrarea stațiunilor balneare ale sindicatelor i s-a cerut să creeze cu începere de la 1.09.92 condiții necesare pentru tratarea răniților, urmînd ca organele sindicatelor de ramură să asigure achitarea costului biletelor de tratament din mijloacele Fondului special de asigurări sociale.

Cor «V.P.»

● «E O GREȘEALĂ A CREDE CĂ ÎN DOI ANI FACEM REFORMA» pag. 2—5

● SCOPUL ȘI MIJLOACELE pag. 2

● AVEM PUȚINE TEMEIURI PENTRU A JUBILA pag. 3

● AȚI VRUT SĂ AFLAȚI... pag. 4

● ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU PENSIONARI pag. 6

● ȘOMAJUL BATE LA UȘĂ? pag. 7

● PLÎNG ȘI CEI BOGAȚI pag. 8